

מגזין אחות התמימים

אסיפות

#97

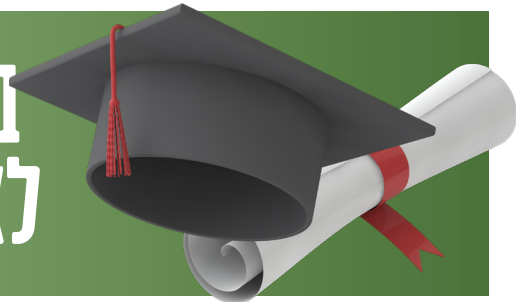

אחוכרת? אאן?

יחי אדוננו מורנו ורבינו
מלך המשיח לעולם ועד

7

בית ספר
לאינטרנט

13

שׁוֹבְרִים אֶת
הַקּוֹנְסֵפְצִיָּה

18

אחיות
משתפות

מידון
מדבר
מככות
העולמי

25	24	16	4
עד הקצה האחרון	שירה חדשה	אינפוגרפיקה חסידית	דבר המלך
32	28	27	26
מחנה אחות	סיפור בהמשכים	מאחורי התו	שש עובדות

חודש אייר מבשר רפואה - "אני השם רופאך".
ביציאת מצרים וקריעת ים סוף בחודש ניסן היינו חשופים להארה
אלוקית עצומה. כעת אנו מאתגרות בעבודת המידות. בשל כך, מראש
הבטיחו לנו כוחות ורפואת הנפש, בכדי שנעמוד במשימה של ספירת
העומר: תיקון המידות.
תיקון המידות כולל את האתגרים שמזמנים ימים אלו בכלל וימי הקיץ
בפרט. כל אתגר הוא משימה. כל משימה דורשת אנרגיה וגיוס פנימי.
התורה הבטיחה לנו שכבר ניתנו הכוחות והוקדמה הרפואה למשימה,
הקשיים הם מעטפה חיצונית לגילוי עמוק יותר.
העמידה על המשמר, הדבקות באמת וההתגברות על הפיתוי מחברות
אותנו למקורות הפנימיים של הכוחות ומנחילות לנו הצלחות. אלו הן
צעדים קטנים ומשמעותיים של הכרעת המציאות הגלותית המכסה את
האמת האלוקית.
נתחזק. נתחבר לאמת. נחשוף את הפנימיות של הגלות.
גאולה אמיתית ושלמה תכף ומיד ממש נאו.

ויגזיר יישיבת ירושלים

למאות חניכות ועשרות מדריכות אחותי שיצאו
למבצע פורים ה'תשפ"ד כהוראת הרבי מלך המשיח!
הזוכות המאושרות ב-50% הנחה במחנה אחותי השנה:
רחל אמונה (כיתה ט יעלת חן) \ מושקי חביב (כיתה ט צפת)

יישר
כח!

מגזין לבנות "אחות התמימים" בארה"ק

דבר מלך: דבורי קעניג \ שוברים את הקונספציה: עיתון ליובאוויטש
אחיות משתפות: מושקא גני והאחיות \ אז ימלא: אלומה שמלי
מאחורי התו: שטערנא שמלה \ עד הקצה האחרון: מושקא קליינמן
חמש עובדות: דבורי הלפרן \ עושים בית ספר לאינטרנט: אודיה גול
נשמח לשמוע ממך! achayot.editor@gmail.com

מי ערב לנו?

אינטרנט, סרטים, פלאפון חכם. כמה נפוץ, כמה מסוכן. **כמה ברוך, כמה מורכב.** ההתרחקות מהאינטרנט היא הגנה על עצמי, האתכפאי לא להתעדכן בכל סרטון שרץ, **היא לא הידור או הגזמה**, היא בסיס לשמירת מצוות כפשוטה. בשיחה כאן הרבי מדבר ברוך, **מניח הכל על השולחן**. מה כל כך מסוכן באינטרנט, ומה אל תלמדו בשום אופן, **גם מהאנשים הכי חסידיים.**

בנוגע לטלוויזיה: זוהי **פרצה גדולה שאין כמוה.** אפילו הגויים יצאו עתה ברעש נגד הטלוויזיה, **המביאה הרס וחורבן על הילדים,** וחושבים כיצד לחזור מזה עד כמה שאפשר. אבוי לנו שבנ"י צריכים ללמוד מהגויים. ובפרט מה שאירע לאחרונה עם ארבעה ילדים מישראל, **ומקרים דומים נוספים של הרג ורצח בני-אדם.** הכל מודים **שאחת הסיבות לכך היא – הטלוויזיה והסרטים,** שבהם מתבוננים בבני-אדם ההורגים ויורים זה בזה.

ובקשר לטענה שזהו ענין של הכרח – מה היה מצב העולם לפני עשר שנים, לפני שהופיעה הטלוויזיה? וכי אז לא התנהל העולם עם כל העניינים?!

ועוד ענין בזה:

אפילו אם יחשוב אדם שהוא יסתכל רק בתוכניות ה"דתיות" של הטלוויזיה, שבהן מותר להסתכל – **כיצד יכולים ההורים לערוב לילדיהם שלא יסתכלו בתכניות אחרות, שבהן אסור להסתכל,** בטענה, שמכיוון שהורים מסתכלים בטלוויזיה, יכולים גם הם להסתכל במה שברצונם! ובפרט כאן באמריקה, שהילדים אינם שומעים כ"כ בקול הוריהם... **ומי יכול לערוב עבור ההורים עצמם, שהם עצמם לא ייכשלו;** היום מסתכלים הם בתוכנית המותרת, ומחר יחטפו מבט קצר על תכנית אחרת, ולאט לאט יהיה "הותרה לו" לגמרי.

ריעותא (צד שלילי) נוספת תצא מזה בנוגע לאנשים אחרים – שיידעו שלפלוני בן פלוני יש טלוויזיה, עם היותו עטור זקן מלא, והרי הלה לא יידע אם שם מסתכלים רק בתכניות שבהם מותר להסתכל, והוא יסתכל בכל התוכניות, אפילו אלו שאסור להסתכל בהם, על סמך ה"היתר" של הראשון.

מה ששואלים: **מדוע לפלוני בן פלוני יש טלוויזיה?** וגם ליהודים יראי-שמים, ואפילו ליהודים חסידיים, ואם כן, יש להביט עליהם, הרי זה, למשל, כמו שבגשמיות ישנם רמ"ח אברים, ולא כל האברים בריאים אצל האדם, אצל אחד חלש כח הראיה, אצל חברו אבר אחר, וכדומה – **וכי יאמר אדם, שמכיוון שפלוני חולה בעיניו, צריך גם הוא להיות חולה בעיניו?!**

וכן הוא גם ברוחניות: אין אדם שהוא בשלימות, אלא עושים כפי היכולת בקיום התורה והמצוות. ואם כן, **לשם מה ללמוד מהזולת ענין בלתי-רצוי?**

כל אלו שיש ברשותם טלוויזיה – הרי אף אחד מהם לא יאמר שקנה זאת כדי שעל ידי זה יתוספו אצלו יראת-שמים ומדות טובות. **לכל אחד יש "תירוץ" על כך** – אם עבור רהיט כלשהו בבית, או בגלל האשה, או שאומר שקיבלה במתנה, ומה יעשה – האם יזרקנה?!

פעם נהגו להזהר שלא לעבור בסמוך לבית-תיפלתם, והיו מעדיפים ללכת מסביב. אמא לא היתה מניחה לבנה להתקרב לבית-תיפלתם, או לראות שתי וערב. ואילו היום – **הרי ע"י הטלוויזיה מביאים אל תוך הבית את בית-תיפלתם, את ה"גלח" ואת השתי וערב רחמנא ליצלן!**

רב צעיר אחד, דוקא הגון וירא-שמים משיבה אדוקה בתורה ומצוות, סיפר שהוא מקשיב ומסתכל בטלוויזיה בכל יום מהשעה 12 עד 1. בזמן זה מדבר "גלח" (כומר), ומדרשתו ("ספיטש") של ה"גלח" לומד הוא מה לדרוש בבימה אצלו בבית-הכנסת! – הוא אמר זאת בתמימות, **ואף חשב שהוא עושה זאת לשם שמים,** כדי שיהי' לו מה לדרוש בבית הכנסת, **והוא עצמו כלל אינו מרגיש את האיסור הגדול שבזה.**

זו היתה דרכם של המשכילים הראשונים בסיסמתם **"היה יהודי בביתך ואדם בצאתך",** שביניהם היו גם רבנים מוסמכים. ואף שלכאורה מדוע לא היה הדבר כדבעי (-כמו שצריך) – בשולחן ערוך אין שום איסור על רעיון זה, ואמנם אין צורך לילך בשוק ולהכריז "אני אדוק בתורה ומצוות", ואם כן מה היה האיסור בהסיסמא שלהם? – ומכל מקום, **ראינו במציאות מה נעשה מהם, ומבניהם ומבני בניהם לא נשאר שום זכר של יהדות.**

מודעת לכך שאין שם רק דברים הכרחיים. במדיה יש גם כיף. המון כיף. אפשר לעשות בה דברים מהנים בלי סוף. אפשר לשמוע שירים, להתכתב עם חברות, לקרוא מידע מעניין (מסונן כמובן!), לשחק במשחקים.. אפשר לשבת שעות. כשזה בגבול ובמידה זה מהנה, נחמד, ומשחרר לפעמים מהעומס של החיים. צריך לזכור דבר אחד, על כל דבר בחיים יש תשלום! על חלק מהעולם משלמים בכסף, על חלקים אחרים משלמים בשלוות נפש, בזמן פנוי או בחברה...

של הרבי, הגשת עבודות לבית הספר והציונים של הבגרות. כמעט הכל שם. אם את מאלה שמצליחות לחיות נגד הזרם, שמה פס על העולם ודבקה במכשיר הפשוט - אשריך! הלוואי שממך יראו וכן יעשו. זוהי עקשנות חסידית אמיתית, שבוודאי גורמת נחת רוח רבה לרבי. את יכולה לדלג על הכתבה הזו, או לקרוא אותה ולהשתכנע כמה טוב לך וכמה כדאי להמשיך כך לתמיד או לפחות לדחוק את הקץ כמה שאפשר... אבל אם גם את מחזיקה את ה"חכם" הזה, כי זה מה יש וזו המציאות, חשוב מאוד להיות

הפסקה. רק בודקת הודעות חדשות. כסף בביט לקפוצ'ונים של השכבה. עונה על השאלון גוגל פורמס שהעבירו בקבוצה. זה יכול להמשיך עוד, ועוד... כתיבת עבודה בתניא על המחשב, וספירת העומר מסטטוס של חברה, שיחת טלפון עם המשפיעה והתכתבות עם חיילת בצבאות השם. זה פשוט חלק מהחיים שלנו, של רובנו הכוונה. אין מה להכחיש. העולם היום הפך כמעט כולו דיגיטלי. הכל נמצא באינטרנט. המוביט והוויז, הבנק והווצאפ, וגם התוועדויות, שיעורים, שיחות

"אאאא... טייערע ברידער טייערע ברידער" אברהם פריד שר לי ישר לתוך הראש. אני מוציאה את הפלאפון מתחת לכרית ומשתיקה. נוטלת ידיים, ופותחת את הפלאפון שוב. בודקת הודעות מהלילה. אני מתחילה להתארגן לבית הספר, ושוב בפלאפון. עושה מוביט. אוטובוס עוד שבע דקות. קפה. ריצה קלה לתחנה. עולה לאוטובוס. שולפת מהתיק אוזניות. קצת ניגונים בדרך לבית הספר. על הדרך שואלת את חני אם היא זכרה להביא חוברת היסטוריה.

לפעמים המדיה שווה את המחיר הזה, אבל לפעמים - היא פשוט גוזלת מאיתנו הרבה יותר. זה הזמן לשבת רגע עם עצמך, ולחשוב ברצינות כמה אני מוכנה לשלם, ועל מה.

כי הבעיה הכי גדולה במדיה, היא שבעוד את החוויה אנחנו מקבלות מיד - התשלום הוא בעתיד הרחוק. רחוק כל כך שלפעמים אנחנו בכלל לא מרגישות אותו...

מה הכוונה? הרבה פעמים כשאנחנו רוצות להתאוורר רגע, או כשסתם משעמם, אנחנו ניגשות לפלאפון. זה יכול להיות התכתבות עם חברה, סרט עם האחים הקטנים או סטטוסים של מאפרות, צלמי חתונות, ו... סתם. כל מיני שטויות.

את החוויה אני מקבלת באותה שניה, הראש באמת מתאוורר קצת, מילא. העניין הוא, שאני לא יכולה לדעת כרגע איך תשפיע על האישיות שלי צפייה אינסופית בסרטונים, מה ההשלכות של זה שנגזלו לי דקות, שעות, וימים שבהם עשיתי דברים שלא משמעותיים לי לחיים, ולא קידמו אותי בשום צורה. (את המאמר לא תהיה משכלה יצא לך ללמוד פעם? כמה בכה הרבי כשדיבר על הימים והשעות שהולכים לפח...!)

את ההשפעה על הנפש אפשר לראות רק בטווח הרחוק..

מה שתגידי

בואי פשוט נחשוב שניה. איך את רואה את עצמך בעוד עשר שנים מהיום? איך נראה הבית שלך? איך נראים הילדים שלך? מהם העקרונות שלך? ואיזה אופי יש למשפחה שלך?

לכל אחת מאיתנו יש את החלומות שלה, על מה שמתאים לה. הבית שלך יהיה לא כמו של החברות, לא כמו של "אושיות סטטוסים" חרדיות, לא כמו שרואים בסרטים, לא כמו שרואים ברחוב..

וכשאת פוגשת יום אחרי יום חיים שלא תואמים את מי שאת - לאט לאט בתת מודע משהו מתחולל...

יודעת מהם מוסכמות חברתיות? מוסכמה חברתית משמעה דרך התנהגות שנחשבת למקובלת בקרב אוכלוסייה מסוימת. לצורך העניין: באנגליה נהוג לאכול רק עם סכין ומזלג. לא משנה מה את אוכלת. בארץ, יש

המון מאכלים שלא יקרה כלום אם תאכלי אותם בלי ;)

בעבר, לפני דור האינטרנט, החברה שלך הייתה אנשים שסביבך. משפחה, חברות, אנשים שדומים לך בדרך כלל. לכן, המוסכמות החברתיות שלהם התאימו לך.

היום, החברה של כל אחת מאיתנו הרבה יותר מגוונת. היא כוללת בנות שאני לא מכירה ונמצאות איתי בקבוצה של הסיפור החסידי בהנגאוט, אנשי מקצוע שפעם שלחתי להם הודעה ועכשיו אני עלולה לפגוש אותם בסטטוס, זו שהסריטה את הסרטון המצחיק שדודה שלי שלחה בקבוצה של המשפחה, וגם כל הדמויות מהסרטים שראיתי, וכל הזמרים ששמעתי.

כאן מתחילה הבעיה. אם פעם כשהייתי מקבלת מוסכמות חברתיות של אנשים שאני רואה הרבה - הייתי מקבלת ומתרגלת לסלנגים והתנהגויות של אנשים שדומים לי, היום אני חושבת כמו עיזה מחבורת מכל הלב - שחשוב להיות באהבת ישראל, כמו מנוחה פוקס - שצריך להזהר מחפץ חשוד, כמו חברה של אמא שלי - שאין כזה דבר שבת שירה בלי חלת מפתח, ואולי אפילו כמו המאפרת מהחתונה של אחותי - שאין מצב יוצאים מהבית בלי מייקאפ ומסקרה... והאמת שזה ממשיך לעוד המוני דוגמאות שכל אחת יכולה לחשוב עליהם בעצמה.

אם צפיתי בתוכן של מישהו פעם, פעמיים - לרוב לא קרה כלום. אבל אחרי כמה ימים, המוח מתחיל להתרגל ש"ככה כולם עושים...". ככה כולם מתלבשות, לכולם יש את כמות הכסף הזו והם מבזבזים אותו בצורה הזו, וכולם מחנכים ככה ילדים...

כשאני צופה בתוכן שהוא לא מי שאני, אני פשוט מתבלבלת..

חיים בסרט

ואם כבר מדברים על להתבלבל, למסכים יש נטיה לבלבל את המוח שלנו בצורה הרבה יותר מסוכנת.. אפשר לעשות עליך ניסוי? נסו לרגע להתרווח בכיסא, לנשום עמוק ולהירגע.

בעיניים פקוחות או עצומות, דמייני שמישהו סוחט לימון טרי על הלשון שלך.. מצליחה להרגיש איך הלשון נצרבת והפנים מתכרכמות מהחמיצות?

ועכשיו נסי לדמיין הליכה ברגלים יחפות על חוף הים לעת שקיעה?

מרגישה את החול הלח תחת כפות הרגליים? מצליחה לשמוע את קריאות השחפים? להריח את ריח הים? שימי לב לדבר מדהים שאומר הרבי על כח הדמיון:

"ידוע עניין הזכרון והמדמה והמצייר, אשר פועל הוא בנפש האדם הזוכר ומדמה רגש ומצב רוח דומה, פחות או יותר, למצב רוח בו נמצא, הוא או אדם כדוגמתו, בעת המאורע עצמו. וככל אשר יגדל תוקף כחות נפשו וממשלתם על הגוף, הקשור ואסור בזמן ומקום, כן יתקרב יותר ויותר מצב נפשו בעת הזכרון - להמצב בעת המאורע." (מכתב כללי י"א ניסן תשי"ג).

מחקרים גילו כבר לפני שנים, שבזמן שאנו מדמיינים פעילות מסוימת, למשל ריצה בפארק, לא רק שאנו מפעילים בדיוק את אותם המרכזים במוח שמופעלים בעת ביצוע הריצה עצמה, אלא גם התגובה של השרירים, דומה מאוד לתגובה שיש לנו כשאנו רצים באמת! למעשה המוח מגיב נוירולוגית בצורה זהה, ומפריש חומרים כימיים שמשפיעים על התחושות הן ברמה בפיזית והן ברמה הנפשית.

אבל זה לא הכל. ב-1996 גילה פרופ' ג'קומו ריזולטי את "נוירוני המראה". אלו הם קבוצת נוירונים במוח, שמחברים בין עצבי הראיה שלנו לתחום המוטורי, לפעולות פיזיות שאנו עושים.

למשל כשאנו צופים בסבל של אחר, רובינו חשים רגש של חמלה שמפעילים אותם נוירונים, מה שגורם לנו להזדהות עם סבלו של האחר. התגלית מצביעה על כך, שלא רק שאנו מפעילים את אותם אזורים במוח כשאנו מדמיינים ריצה או רצים בפועל, אנו מפעילים את אותם האזורים בדיוק גם כאשר אנו צופים באדם אחר רץ (או בוכה, או שר...).

נחזור לניסוי: בניסוי נתנו לקבוצה של אנשים לאכול לימון, ולקבוצה השניה - לצפות בהם. פרופסור ריזולטי גילה לתדהמתו שהמוח של שתי הקבוצות הגיב באותה הצורה!! המסקנה היא המוח שלך לא מבדיל בין מה שאת מדמיינת או רואה, לבין מה שאת עושה.

זו הסיבה בגללה אדם יכול לאהוב כדורגל חיים שלמים, ואף פעם לא לשחק בפועל. רק

לצפות במשחקים.. מבחינת המוח - אם צפית בזה, חווית את זה...

בצורה כזו אנשים עלולים לוותר על רוב החלומות שלהם, ומצד שני גם לסבול סבל לא להם, לחוות טראומות של אחרים, ועוד ...

היצירתיות האבודה

ואם דיברנו על ההשפעה של המוח. תרשי לי לספר לך על ניסוי קטן, שבדק חוקר המוח ד"ר תומר בקלש:

עשרות אנשים קיבלו תרגיל מתמטי בכמה שלבים, שדורש ריכוז קצר. בתוך שלבי התרגיל, הם התבקשו לבחור שם של כלי עבודה וצבע.

על איזה כלי עבודה וצבע חשבו 85% מהאנשים? ובכן, 'פטיש אדום'. ולמה? שאלו אותם שאלה יצירתית באמצע שעשית משהו אחר.

לא באמת היית פנויה לזה, לא באמת התרכזת בזה, ענית ישר מה שעלה לך לראש. ולכן כולם עונים את כלי העבודה הכי מוכר - פטיש, והצבע הכי בולט - אדום..

זה מה שעושה לנו המדיה. יום אחרי יום. היא דוחפת לנו שאלות כשאנחנו באמצע דברים אחרים. הודעות, שיחות, תזכורות ושעונים מעוררים. התראות ועידכונים.

באופן כזה הפלאפון גורם לך להיות יצירתית פחות, לחשוב פחות, להיות הרבה הרבה פחות מפקסת.. לעבוד על אוטומט, כמעט:)

מי רוצה לישון

ועוד השפעה על המוח שלנו, היא בכלל לא תוכן הצפייה, אלא המסך עצמו.

ד"ר תומר בקלש חקר וגילה שהמסך של הפלאפון מבוסס על לד שאורך הגל שלו שווה לאורך הגל של השמש. בכל פעם שהעין רואה אותו סגור, המוח שלנו מקבל מסר שהשמש שקעה, ולכן באופן בלתי נשלט כמעט אנחנו מדליקות אותו. ככה אנחנו מרגישות יותר טוב: השמש זורחת שוב.

אבל כשזה הדבר האחרון שהמוח שלנו רואה לפני שהוא הולך לישון, הוא מקבל מסר: בוקר טוב, השמש זרחה, ומיד מתרגם את זה להפסקת הפרשת המלטונין, שזה הורמון השינה.

זה יכול להתבטא בכך שיהיה לנו קשה להירדם או שנקום הרבה פעמים בלילה.

מעלים רך

עוד משהו שקורה לנו בעקבות המסכים, קורה דווקא ללב...

שמעת פעם את הביטוי "שרירות לב"? חשבת אולי מה הפירוש שלו?

שרירות לב באה מהמילה שריר. כמו ששרירים של תינוק רכים וגמישים, וככל שאנחנו גדלים הם נהיים קשים יותר, ואפילו נתפסים לפעמים.

מי שמאמן את השרירים שלו - הם נהיים קשים אפילו יותר, ומתנפחים, ככה הלב. פועל כמו שריר.

בפרק ה' בתניא האדמור הזקן כותב "כי הקטן חושק ואוהב דברים קטנים פחות הערך, לפי ששכלו קטן וקצר להבין דברים יקרים יותר מהם. וכן מתקעס ומתקצף ושאר מידות..."

כשאנחנו קטנים - גם הרגשות שלנו קטנים. כל דבר טוב מרגש אותנו, כל דבר רע מכעיס אותנו. ככל שאנחנו גדלים, השריר הזה שנקרא לב מתפתח. פתאום סוכריה על מקל כבר לא משמחת, ופתאום אני כבר לא בוכה אם נקרע לי הדף שציירתי עליו בשיעור.

השאלה מה קורה כשהשריר הזה מתחיל להתפתח באופן לא פרופורציונלי למציאות. ולמה אני מתכוונת?

ה' ברא את העולם ככה שרף האושר והסיפוק שלנו עולה בהתאם למה שאנחנו רואים או חווים סביבנו.

כל עוד אני רואה רק את הסביבה הטבעית שלי - אני מתפתחת באופן תקין.

הבעיה היא שכשאני צורכת תכנים במדיה, אני רואה דברים שהם לא דווקא מציאותיים.

אנשים שמצליחים יתר על המידה, דברים שמגיעים בקלות מידי, בלי מאמץ, חוויות קסומות ומדהימות שלא קורות בחיי היום יום שלי, ובלי לשים לב - הופכות אותם לדי אפרוריים...

פתאום יש עם חברות כבר לא כזה מעניין, כי יש כאלו שנוסעות ללונה פארק, ופתאום כדי שחברה תשמח אותי לא מספיק פתק ושוקולד. כי יש כאלו שמקבלות יותר.

הרף שלי עלה.

ותכלס - אני נהנית הרבה הרבה פחות...

אז מה עושים?

עכשיו, זה הזמן לחשוב בכובד ראש:

האם אלו מחירים שווה לשלם?

האם אני מוכנה לשלם בהשפעה על התת מודע שלי ועל אורח החיים שלי?

האם אני שלמה עם מיצוי החלומות שלי בלי שחוויתי אותם באמת, האם אני רוצה שהמוח שלי יחווה חוויות שליליות? האם אני שלמה עם איבוד היצירתיות שלי, הריכוז וחדות המחשבה? טוב לי להתחיל לעבוד על אוטומט, לאבד את ההנאות הפשוטות. האם אני מוכנה לקבל לב שמתחיל לחלום מידי בגדול, וכבר אי אפשר לספק אותו, גם אם תתני לו הכל?

פנינו לאיתי שאוליאן - מומחה ותיק בתחום, שיעזור לנו להבין מה עושים מכאן: "קודם כל חשוב לדעת שהמדיה כאן. העולם לאט לאט הופך לדיגיטלי וכולנו מתמודדים עם זה. גם אם את עם פלאפון פשוט (כל הכבוד!), וגם אם יש לי על המחשב חסימה (וברור שיש!) - ההתמודדות קיימת. לצד ההתמודדות הזו מגיעה בחירה. בחירה להיות מספיק אמיצה כדי לשלוט במדיה במקום שהיא תשלוט בי. לדאוג שתמיד תמיד - רק היא משרתת אותי.

ובכן העצה המעשית הראשונה והקריטית שאולי תשמע לכן מוכרת וחופרת, אבל היא משנה חיים, זו ההגנה:

לפני 530 שנים בערך, בעמק יזרעאל, התרחשה מלחמה - "קרב בית חיים". במלחמה זו הכריעו העות'מאנים את הממלוכים.

הממלוכים היו עזי נפש, ושלטו בא"י 700 שנים. איש לא הצליח לגבור עליהם, חוץ מהעותמאנים, שעשו זאת בקלות. איך? הם הביאו נשק חדיש. תותח. מלא באבק שריפה. כשהציעו לממלוכים לרכוש גם כן תותח, הם גיחכו. איזה קרב של פחדנים, לשלוח תחמושת מרחוק? אנחנו נלחמים בקרב מגע, בידיים חשופות... והסוף? אין צורך לתאר את בריחת הממלוכים משדה הקרב... הם אפילו לא הספיקו להוכיח את מיומנויות הלחימה שלהם, וכבר היו צריכים לברוח...

מה הנקודה? הרעיון "קרב של ידיים חשופות" הוא רעיון טיפשי. אין עניין ואין מטרה לא להשתמש בנשק, אלא-אם-כן אנחנו רוצים מראש להפסיד במלחמה.

היצר הרע מנצל את הנשק של הקליפה בצורה המיטבית. מחובתנו, ללמוד להשתמש בנשק של הקדושה.

לומר "אני יכולה לגלוש באינטרנט לא מסונן ולא יקרה כלום, יש לי משמעת עצמית"

"לא יקרה לי כלום אם אקרא על X... אני יודעת לסנן את התוכן לעצמי"

או "אני לא צריכה להתיעץ..."

זה לצאת עם חרב לאויב שמשתמש בתותח...

את רוצה להשאר או לא להיות??

ההגנה על המחשב זה הנשק שריבוננו של עולם שם לך נגד הפגעים של הדור הזה. ואם את לא משתמשת בו-זה פשוט קרב אבוד מראש.

איתי מדגיש: חשוב לזכור שההגנה היא לא משהו ששמים כדי לרצות את אמא או את המשפיעה. זו שרשרת הביטחון הכי טובה עבור הנפש שלך. ולכן - תדאגי שהיא תהיה חזקה. שהיא תחסום באמת את כל מה שצריך, שהקוד לא יהיה אצלך, ולא פחות חשוב - שתהיה הגנה על כל המכשירים שנמצאים בהישג היד שלך. חשוב לציין שלא עוזרת הגנה על הפלאפון שלך אם שעה ביום את מבלה בפלאפון של אמא / אחות / אחר...

אם זה המצב, עליך פשוט לא לפחד ולדבר עם ההורים. אפשר לשים להם פתק מתחת לכרית, אפשר לשבת לשיחה פשוטה על כוס שוקו. זה שאת מבקשת הגנה לא אומר שנפלת ואת רואה דברים לא מתאימים, זה פשוט אומר שאת יודעת לשמור על עצמך ועל הנפש שלך, ומניסיון - ברוב המקרים ההורים יהיו גאים בך ויסיכמו מיד. הם רוצים לשמור עליך, וישמחו לשמוע איך..

רמזור האפליקציות

הרבה שואלות מה הבעיה באינטרנט אם אני עושה איתו דברים טובים. מגישה מטלות, רואה סרטונים של הרבי וכדומה. ברצוני להכיר לכן גישה אחרת. איני מתייחס לכמות הזמן שאני בפלאפון, אלא למה אני עושה בזמן שאני בפלאפון. אם הייתי על המחשב הרבה זמן, אבל למדתי, הכנתי פעילות לצבאות ה' וכדומה - הכל בסדר... גם הכתבה הזו לצורך העניין נכתבה על מחשב, עוצבה במחשב, והודפסה באמצעות הטכנולוגיה.. זה פשוט תלוי מה ואיך..

את צריכה לשאול את עצמך מה אני עושה על המדיה. וגם אם יש לי בפלאפון או במחשב זמן פנאי - אני צריכה להחליט מה המינון שאני בוחרת. להשאיר את השליטה על הזמן שלי ועל החיים שלי בידיים שלי.

כדי לדעת איך למנף את המסכים בצורה טובה שתעזור לנו ותקדם אותנו הלאה - אני רוצה ללמד אתכן טכניקה שנקראת טכניקת הרמזור:

קחי את המסך שיש לך גישה אליו, ותחלקי אותו לרמזור: ירוק אדום וכתום.

ירוק

סדרי לך את כל אפליקציות התוכן. האתרים החיוביים והחשובים ושמקדמים לך את יש החיים.

הבנק, הסידור, המוביט ואגרות הקודש - זה המקום.

ואיך משתמשים ברמזור הירוק? בדיוק איך שהשתמשת עד עכשיו. הכל בסדר...

הרבי בחלק ט"ו פרשת נח מביא זוהר שאומר שבאלף השישי יפתחו מעיינות החכמה. ומסביר שהכוונה לטכנולוגיה של הדור שלנו, שהיא דבר עוצמתי וענק, וצריך לדעת להשתמש בה לטוב - להפצת המעיינות וכדומה. הרבי גם היה הראשון להשתמש בשידורי לוויין-בסאטעלייט..

טכנולוגיה היא דבר טוב וחיובי כשמשתמשים בה נכון. והאפליקציות הירוקות ברמזור הן בדיוק אלו שבהן נכון לנו להשתמש.

איך אני מחליטה אילו אפליקציות יכנסו לקטגוריה הזו? נראה לי שברגע שקט עם עצמך את יודעת את התשובה. בכל אופן, דמייני את הפלאפון שלנו בגאולה - כשרוח הטומאה עברה מן הארץ וכעת אלופו של עולם נגלה בכל דבר. איך יראה הטלפון שלך? מה תעשי בו?

בזכות האפליקציה של הדבר מלכות את אף פעם לא מפסידה ספר המצוות? מעולה. בזכות המוביט את מגיעה בזמן לבית הספר? מצוין!

אדום

האפליקציות האדומות הן אפליקציות שלא רק שאינן מועילות לך, אלא להפך, הורסות! לכאן יכנסו המשחקים, הרשתות החברתיות,

התוועדות שולבו ים את הקונספציה

← **בחב"ד אנחנו לא מתרחקים מהעולם • בחב"ד יודעים להשתמש בכל הכלים לקדושה • האמנם? • בעיתון שעוסק בנושא כל כך מאתגר ומורכב – הכי חשוב לשמוע דעת תורה • רב העיר קרית אתא הרב חיים שלמה דיסקין והמשיפיע והמרצה הרב מנחם מענדל מינצברג • שיח על הסכנות והעצמת האתגרים וההשלכות הטמונות בשימוש בכלי הטכנולוגיה • באדיבות מערכת ליובאוויטש**

לחדור בקלות לכל בית בישראל, באמצעות כמעט כל טלפון 'חכם' או מחשב. על הנזקים הרחוניים והגשמיים שעלולים להיגרם מזה, נכתב לא אחת. מחובתנו אפוא כיהודים יראי שמים וכחסידיים 'לשים גדר' ולא להסתמך על כך שאנחנו "עסוקים בדברים חיוביים וקדושים" ו"אין לנו כלל שייכות לעניינים שכאלה". וכפי שאמר הרבי בשיחתו 'ו' בתשרי תשל"ו, ועוד: "בדיוק כשם שאסור ללכת למקום סכנה גופנית - כך אסור ללכת למקום סכנה רוחנית! אסור להעמיד את עצמו בניסיון!".

ק הקים גדר איתנה שתמנע פלישה של האויב

הרב חיים שלמה דיסקין: בשמחת תורה נדהמנו כולנו מן הקלות הנוראית שבה הצליחו שונאינו הערבים ימ"ש לחדור לשטח שבשליטתנו ולבצע מעשי טבח מחרידים ומזעזעים. כיום המלחמה היא בשטח שלהם, ואנו מתפללים ומייחלים להצלחת החיילים ולהצלת החטופים. ובמעבר חד לענייני הטכנולוגיה: בימינו המצב הוא שתכנים שאינם ראויים יכולים

ולא אכפת להן איך יראו הילדים שלך. איך את תראי, כמה שמחת חיים תהיה לך, כמה תרגישי רקובה מבפנים, מרוקנת, מקנאה או חיה חיים של אחרים. הדבר היחיד שמעניין אותן הוא שתהיי על המסך כמה שיותר זמן ותצרכי כמה שיותר תוכן. מהסיבה הפשוטה שזה מכניס להן יותר כסף.

לכן אם אכפת לך מעצמך, אם את רוצה להיות מלאה ומאושרת מבפנים, את צריכה פשוט לדאוג לעצמך, ולדעת לומר לא, ולדחות בשתי ידיים את מה שלא טוב לך. מנצחת!

לסיכום, פשוט תזכרי שאת במלחמה, במלחמה ענקית של הקדושה מול הקליפה, במלחמה של היצר הטוב מול היצר הרע, וגם ובעיקר - מלחמה על החיים שלך. הקרב יכריע האם תחיי את החיים בטוב, בנכון ובקדוש, או שתחיי חיים ריקניים, חסרי תוכן סיפוק ומשמעות.

זו לא מלחמה של דקה או שתיים. כאן נלחמים על החיים, כל החיים.

וגם אם את נופלת לרגע - הכל בסדר, פשוט לקום. זו הנשמה שלך ואת לא הולכת לוותר עליה. תמצאי לך תחבולות. מה עובד איתך, ומה פחות. מה הכי מדבר אל היצר שלך? מה לך הכי עוזר?

אם את משתדלת - מובטח ש"ה' ילחם לכם" ו"הבא להיטהר מסייעים בידו" - את תצליחי!

ובעזרת ה' במלחמה הזו - תנצח!

הכתבה מתבססת על ראיון עם איתי שאוליאן - חוקר את תחום ההתפתחות האישית. מומחה למוגנות ברשת. מפתח שיטות להגשמה עצמית בעידן הדיגיטלי, בהן השיטה 'ממלאים את החלל'. מומחה למוגנות ברשת ומאמן בשיטת NLP (דרגת Master & Trainer). מרצה ומעביר סדנאות לנוער, לצעירים, להורים ולצוותים חינוכיים בנושאי העצמה והתפתחות אישית, שימוש נכון במדיה ושחרור מתלות במסכים. איתי הוא יזם, בעלים משותף של מרכז 'ממלאים את החלל' ושל קבוצות 'נערי הברזל' - העצמה באמצעות כושר. מייסדי הארגון 'לוקחים אחריות' - משנים מציאות ברשת

סרטים וגם אפליקציות שגוזלות המון זמן מסך כמו יוטיוב וכדו. את האפליקציות האלו, אסור שיהיה לך על המכשיר. לא בשבילי, לא בשביל המשפיעה שלך וגם לא בשביל אמא. בשבילך.

הנשמה שלנו היא דבר יקר, והוא נשרט ומתלכלך בקלות מכל דבר הכי קטן. ואם את לא תשמרי עליה - אין מי שישמור...

כתום

זה החלק המסובך באמת. לכאן נכניס את האפליקציות שיכולות לקדם אותנו, אבל באותה מידה יכולות גם להוריד אותנו. הוואצאפ לדוגמה - יכול לשמש להתכתבות עם המשפיעה, לקבלת סיפור חסידי לפני השינה וכדומה, ויכול לשמש לקבוצות ענקיות וזולות של שטויות עם אנשים שאני לא מכירה, או לבזבוז זמן משווע על סטטוסים. גם תוכנת עיצוב במחשב כמו קנווה לדוגמה יכולה לעזור לי לעצב מודעה לצבאות השם, ויכולה להושיב אותי שעות להתקשקש עם כל מיני תמונות חמודות...

כאן התפקיד שלי הוא להתאים כל אפליקציה כך שתשרת אותי בצורה הכי מדויקת ונכונה שאפשר. אם נתנו לדוגמה את הוואצאפ - אני אשב ואבדוק איזה קבוצות ניתן להשתיק, איזה כדאי אפילו לשים בארכיון, ויכול להיות שחלק מיותרות לי כרגע ואפשר לצאת מהן...

הסטטוסים ושאר הפיתוחים של וואצאפ פשוט מכניסים לנו בדרך האחורית המון תוכן לא מבוקר, ולכן קבלי לך החלטה ובחרי סינון שמאפשר לחסום אותם - איכות חיים חדשה מובטחת!

נסי לזכור שהמטרה היא להפוך לבוס על החיים שלי. הפלאפון לא מנהל אותי, אלא אני אותו. ולכן מה שלא מתאים לי, או גובה ממני מחירים שאני לא באמת מוכנה לשלם - לא נמצא בו... תדאגי לעצמך!

עוד דבר שיכול לעזור לנו, הוא להבין מי נמצא מאחורי המסך. החברות שמנהלות את עולם המדיה הן לא חברות שאכפת להן ממך. אכפת להן אך ורק מעצמן ומהכסף שלהן. וזה דבר שהוכח במחקרים.

לא אכפת להן אך תראה הזוגיות שלהן בעתיד, לא אכפת להן כמה תתקדמי או לא, לא אכפת להן אם תהיה לך עבודה או לא,

ולנו מועדים לנפילות

נקודת המוצא שלנו, בנושא זה, צריכה להיות מבוססת על האמת הפשוטה והברורה שאולי לא תמיד נעים להודות בה, אבל היא בעינה עומדת: אנחנו כולנו - מועדים לנפילות, ואסור לנו להיכנס לזירות מסוכנות, הן בגשמיות והן ברוחניות.

העיקרון המרכזי בהתמודדות הוא, 'הקדמת רפואה למכה'. ליצור גדר שתרחיק אותנו מאזור הסכנה.

בחור ישיבה פלוני שיתף פעם בחוויה אישית המתארת בדיוק את זה: בכל פעם בה הוא הגיע לביתו לקראת שבת חופשה, היה מתיישב ליד המחשב בשעות הלילה המאוחרות וצופה בתכנים בלתי הולמים.

באחת ההתוועדויות, המשפיע דיבר בצורה מאוד חזקה על 'שמירת העיניים' ו'קדושת המחשבה'. בחור יצא, התקשר לאביו והתחנן לפניו שיתקין חסימה על האינטרנט בבית בשביל לא להעמיד אותו בנסיון. האבא נדהם מהמצב, והוא אכן עשה כבקשת בנו והתקין למחשב חסימה.

לילה אחד, כאשר הבחור שהה בבית, היצר הרע התגבר עליו מאוד. הוא ניגש למחשב, וכשניסה לגלוש לאתר בעייתי, קפצה לו מודעה "מחשב זה חסום ומוגן". ברגע הראשון הוא כעס, אך לאט לאט הוא נרגע והודה בליבו לאביו שמנע ממנו נפילה קשה וכואבת.

אויב ממתין ליום פקודה

חשוב לעמוד על המשמר ולוודא שהגדר ששמנו אכן לא נפרצת. לעיתים קורה במקרים מסוימים שהחסימה נופלת או שמצליחים לעקוף אותה, בקלות יחסית, ואז עלולים להיכנס לתוך המוח והלב שלנו ושל ילדינו תכנים בעייתיים.

תוכן בעייתי שנכנס אלינו, חודר עמוק בנפש ויידרשו חודשים או אפילו שנים להוציאו מאיתנו.

נקודה נוספת שעולה וצפה מהמצב שהיה לפני שמחת תורה, היא התפיסה וההתנהלות שחצתה כמעט את כל גורמי המודיעין

ש"האויב מורתע". לא הקשיבו למעטים שאמרו 'איפכא מסתברא', שהאויב מתחמש ומתארגן וממתין ליום פקודה.

כמו שבדיני נפשות ברור לנו שלא תמיד נכון ללכת לפי הרוב וכשיש איום צריך לנטרל אותו או לפחות לעמוד דרוך ומוכן מולו, כך גם בענייני הנפש הרוחניים. לפעמים מרגיש לנו לא נח לשים חסימה חזקה או בכלל להימנע משימוש באמצעי הטכנולוגיה כשאצל הסביבה שלנו זה נהיה מאוד בסיסי. "מה, אין לך וואטסאפ, אז איך אתה...?", או "מי היום מסתדר בלי...?"

אנחנו צריכים לשמור על עצמנו, לשים את הגדר ובעזרת ה' נזכה ל"וְתִטְעֶנּוּ בגבולנו" בביאת משיח צדקנו בקרוב ממש.

כנת המסר העקיף

הרב מנחם מענדל מינצברג: הנער שעמד מולי היה נבוך למדי, ותחילה התבייש לשאול את שאלתו.

היא נגעה לשלל תכנים הקיימים ברשת, שלכאורה ניתן להגדיר אותם כ'ניטרליים', כי הם לא עוסקים בדברים אסורים. "כמובן שאין זה אידיאלי לצפות בתכנים שכאלו", טען הנער, "אך לא יהיה זה נכון וחסם להפוך זאת לדבר אסור".

על פניו, המענה הפשוט לשאלת הנער אמור להיות העובדה שחסימה רצינית לא אמורה כלל לאפשר מציאות בה יש נגישות לתכנים אלו. מעבר לכך: בהעדר גבול מוחלט וברור השולל צפייה בכל תוכן שאינו כשר ומומלץ 'לכתחילה', נוצרת מציאות מורכבת עד בלתי אפשרית בה כל אחד נדרש להחליט בעצמו בכל רגע נתון מה ראוי לצפייה ומה לא.

כך אכן נהגנו כולנו כל השנים, כל בית לפי סגנונו, כאשר חתרנו ליצור פלטפורמות שונות מהציבור הכללי בכל תחומי חיינו, החל מעיתוני חדשות, המשך בעיתונים וספרי קריאה לילדים ונוער וכלה במשחקים ושלל חוויות לשעות הפנאי.

אלא שכאן יש נקודה עמוקה הרבה יותר. כוונתי לכך שבכל תוכנית, סרטון, מהדורת חדשות או כל פיסת תוכן אחרת, הדובר או היוצר יוצק מהשקפת עולמו ומאישיותו אל התוצאה המוגמרת.

בצד המסרים הישירים יש גם לא מעט מסרים עקיפים, שלעיתים השפעתם על נפשות הצופים חזקה יותר, ודווקא בגלל היותם עקיפים ומוסוים.

רוח והאווירה

הבה נתבונן בתגובת הרבי לרעיון שהועלה בשנות המ"ם, הרעיון היה לאפשר לסטודנטים העולים מברית המועצות הקשורים לחב"ד להשלים את לימודיהם באוניברסיטה בארץ.

הרבי שלל את הרעיון בחריפות, ואנו זכינו לאבחנה יוצאת דופן על עוצמתה של החשיפה לעולם הרחב, רוחו ותכניו. כך כתב הרבי:

"לימוד באוניברסיטה באה"ק ת"ו מסוכן ביותר: הרוח והאווירה שם... עושה תהום מפרידה בין הלומדים שם להוריהם ולהחכמים וכו'. מחדירה בהלומדים שם את השיטה שהחכמה האמיתית נמצאת אצל הגויים, ועל היהודים להתאמץ להיות כמותם ולחדול להיות בטלנים. וכל שהוא גוי יותר, הוא אדם משכיל יותר ומושלם יותר וכו'. וזה שאין אומרים כל זה בגלוי ממש, כי אם ברמז קצת ובעקיפין על ידי כל ההנהגה שם שמכריחה המסקנה הנ"ל... - מגדיל הסכנה כמה וכמה פעמים ככה".

במילים פשוטות: ישנה סכנה רבה ("מסוכן ביותר") לאדם בעצם היחשפותו לאווירה זרה שיוצרת "תהום מפרידה" בין הרקע החינוכי והמשפחתי הרצוי ("הורים וחכמים"), לבין העולם אליו הוא נחשף כעת. וסכנה זו לא טמונה אך ורק בתכנים הבעייתיים, היא אורבת גם במעטפת, באווירה, ברוח הנושבת ("הרוח והאווירה שם").

שורות אלו נכתבו אמנם ביחס ללימודים באוניברסיטה, אך כל אדם המודע ולו במעט לעוצמת החשיפה לתרבות העולמית, רוחה ומושגיה הקיימים ברשת האינטרנט, מבין שהשוואה בין הדברים הינה מתבקשת. יש לזכור שהמשמעות היחידה של העדר אמירה חדה וברורה מול התופעה, היא הסכמה של ממש למתרחש. על כן, אין לנו הפריבילגיה לשמור על שתיקה, אלא עלינו להגדיר בצורה חדה וברורה: תכני בילוי וצפייה היונקים ממקורות זרים הם, עבורנו, מחוץ לתחום!

רידה במלך מלכי המלכים

עניין נוסף הקשור לנושא הוא יוקר הזמן. יוקר הזמן איננו מושג השאול מחוגים אחרים, זהו (גם) מושג חב"די מרכזי ביותר. כך כותב הרבי בלוח 'היום יום': "כל זמן, כל יום שחולף, אינו יום בלבד אלא עניין בחיים; יום של קיץ ולילה של חורף - שנה הוא". - מאמר "באתי לגני" מוכר גם לילדי הגנים, אך לא הכול שמים לב למילים הנוקבות (תשי"י) הללו: "מי הוא היודע עתו וזמנו... ואיך ייתן כל נפשו על דבר שאין בו ממש כלל, ועל העיקר מה שהייתה הכוונה בירידת נשמתו למטה הוא שוכח לגמרי".

מדור לדור עובר התיאור המיוחד של אמירת המאמר "לא תהיה משכלה" בשנת תשי"ב, שם מדבר הרבי תוך כדי בכי נורא על כך ש"אם עובר רגע שאינו עובד עבודתו... מורד הוא במלך מלכי המלכים".

בהקשר זה נכון יהיה להזכיר גם את המעמד הבלתי נשכח שהתקיים ביום ב' כסלו תשמ"ח, כשהספרים חזרו לספריית אגודת חסידי חב"ד.

הרבי הביע אז את כאבו הנורא למול הבחורים והאברכים שהמתינו לחזרת הספרים אחרי המשפט, במקום לנצל את זמנם ללימוד תורה. ועל מה דובר שם? על בזבז זמן חד פעמי ובנסיבות הקשורות לרבי ולענייניו!

ריפה של הזמן

זו גם אחת הזוויות הבעייתיות בשימוש במכשירים חכמים, אפילו מוגנים וחסומים: ההשפעה הישירה על ניצול הזמן. נכון יותר לומר: בזבז סייטונאי של הזמן, שלא לומר 'שריפה' שלו.

נחתם בדברי הרבי: "ימים יוצרו - ונתבאר בתורת הדא"ח שלכל אחד ניתן מספר ימים קצוב למלאות שליחותו של הקב"ה בעלמא דין. וכל שעה ויום שמבלים בעניינים שאינם שלו הרי זה גם כן חיסרון במילוי שליחותו". (מכתב מחודש טבת תשי"א)

פנויה נקלטה אלקות

פעם הגיע בחור בתומכי תמימים למשיפיע הר' שלמה חיים קסלמן והתלונן שמרגיש שענייני קדושה ואלקות לא חודרים בו • ביקש ממנו המשיפיע להחזיק כוס והחל למזוג אליה תה חם, מזג ומזג ולא עצר גם כשהכוס עלתה על גדותיה • גם אצלך - הסביר לבחור, יש בסך הכל מקום פנימי מוגבל - אם תמלא אותו בדברים שאינם מתאימים לתומכי תמימים, לא יהיה לטוב, לחסידות, לקדושה, לאן להכנס.

זוכה ליראת שמים

בחור התלונן לרבי על קושי ביראת שמיים • נענה שהקושי הוא משום שקורא עיתוני חדשות לפני השינה.

ראויה לראת את הרבי

מנהלת אחת הגיעה לפני הרבי וביקשה ברכה עבור תלמידה שבמצב רוחני ירוד ואף הולכת בשעות הפנאי לקולנוע • אמר לה הרבי מלך המשיח: אמרי לה לקנות כרטיס נוסף כי גם אני מגיע איתה לשם.

ולאת עדה

לאמתו האמצו

המתקן בטלפון פשוט

איננה מושפעת מהנחות העולם מוגנת ומחוסנת מרוחות זרות עומדת כאברהם אבינו מול כל היקום בת חרוץ של אמת המשושעבדת רק לאלוקיה ומיישמת את דרגת "פנימי" המונח בכל מעשיו נאחל לך שתמשיכי בדרך ותהי השראה של עקשנות דקדושה לכל חברותיך ושתזכי תיכף ומיד לעמוד בגאווה מול מלכנו משיחנו בהתגלותו לעין כל

99

להיות הד' אמות בשלמות - שהד' אמות של עצמו יישארו בלי שום נגיעה מהסופג מים רבים של העולם - ולא תפעול עליהם שום השפעה זרה ח"ו

(אג"ק כ"ו חשון תש"ב)

אדמו"ר הרי"צ

99

על ידי זה שישנו כח העצמות בגוף הגשמי (של יהודי), כנ"ל, הרי זה נותן את הכח שגם למטה יגיעו לדרגות הכי גבוהות, עד "תהי צדיק" ויש לומר שלאחרי כל הענינים - של בירור וזיכרון כו' - שבנ"י עברו במשך הדורות, יכול עכשיו כל יהודי בודאי להגיע לדרגות הכי גבוהות, עד "תהי צדיק" בגלוי

(דבר מלכות אמור)

הרבי שליט"א מלך המשיח

99

וכל מי שחש לנפשו שלא להביאה לידי טומאה רחמנא לצלן יגדיר את עצמו בחוש הראיה . . ואם הדבר קשה לו יתגבר על עצמו בכל חוקף

(קונטרס העבודה)

אדמו"ר הרש"ב

ללמוד דבר מלכות בכללי, ועוד יותר - להיבחן לחידון הדבר מלכות, זו חוויה מרגשת ומספקת מאוד. זו עבודה דורשת אך כייפית ומשתלמת. אחרי החידון של השנה, ברור לי שארצה לעלות לחידון שנה הבאה! גם את - אם תלמדי, תתאמצי ותשנני - בסוף תראי פרות. מושקא בן ציון \ סניף יעלת חן \ השתתפה במסלול היישומי

לאחר כמה חודשים של מהפכה נפתחו מסלולי החידון, והתקיים מבחן על 20 שיחות. עשרים שיחות - דבר-מלכות!!! מאות בנות מכל רחבי הארץ התאספו במוקדים מרכזיים ו'שפכו' את ידיעותיהן העצומות. לאחר שבועות וחודשים של השקעה, לימוד, חברותות ושינון הן הגיעו להיבחן במסלול האתגרי של החידון. מתוך מאות בנות, נבחרת הדור השביעי, נבחרו שש-עשרה בנות לעלות לחידון הגמר הגדול. ברגעים אלו, עולמן של שש-עשרה הבנות השתנה. אם עד עכשיו למדו שיחות עד בלי די, מעכשיו חמישיית כרכי הכיס או זוג הספרים הגדולים הופכים להיות כאחד מאיברי הגוף ממש. הן לא זזות לאף מקום בלעדיהם. תוך כדי הניקיונות לפסח ושאר הסידורים הן היו במרתון של הספקים ולימוד. שיחות חידון הגמר התמקדו בעשרים השיחות הקודמות ובעשר שיחות חדשות.

"כי בא מועד" - זוהי שמה של המהפכה המתחוללת בליובאוויטש, על שם שלושים השיחות הנסובות סביב חגי ומועדי ישראל, ועל שם כך שלכל הדעות כבר מזמן הגיע מועד הגאולה.

אחיזת

משתתפות

כמה התרגשות, שיחות, מחשבות, תקוות ושמחה בלב טמונים בכמה מילים בודדות אלו, המסמלות שיא של תקופה שלימה שבה כל מה שנמצא בראש, וכל מה שמעניין זה דבר אחד - דבר המלך. שיחות משנים נ"א-נ"ב, שנות האור של ליובאוויטש. כמה לא טבעי זה שבנות בימינו אנו עסוקות בדברי המלך. החושך נלחם ונלחם ומנסה לגייס אנשים שיהיו בצד שלו, ומולו עומדות אחיות התמימים ובידיהם דבר אחד - דברי המלך. בשנה האחרונה אחיות התמימים חיו במהפכה אמיתית. מהפכה של דבר מלכות. מידי שבוע התחדשו בשיחה חדשה, פותחות בסקרנות את ספר החיים של הדור השביעי בסקרנות, איזה פצצה תנחת הפעם?

מאות בנות ונשים באו לצפות באוצר הדור השביעי - חידון, שכולו דבר מלכות. זר שיכנס בטעות לאולמי בנייני האומה בשעות הצהריים המאוחרות לא יבין מה התחולל שם. הוא יראה ששיעור בנות בשחור-לבן מפגינות בקיאות עצומה, שולפות, כאילו מהשרוול, שלושים שיחות מלאות פרטים. הוא לעולם לא ידע על מאות השעות שמאחוריהן. מאות שעות של שינון, העמקה, בקיאות, שאלות, תשובות, עיון, חברותות, טלפונים, תרשימים, טבלאות ופתקי ממו. ונגיד שהוא ידע... על גדלות הרגע, הפרפרים בבטן, ההתכווצויות בלב והמוח הדחוס בנשק הדור השביעי, נשק שאף חושך לא יכול לו - לעולם לא ידע.

את האמת? החידון הזה המחיש לי עד כמה נכון, טוב ומושלם להכיר את הד"מ ישר והפוך, לא רק כדי לחיות גאולה באמת, אלא גם כדי להיות מוכנה להתגלות הרבי מה"מ, עם ד"מ בראש, לחזור בפני קודשו בעל פה: חיה אלטין \ סניף ירושלים

לאחר שלב הראשון בחידון, התקיים השלב השני מאחורי הקלעים. השלב שלישי היה בשיתוף הקהל, ובשלב הרביעי הוכרזה הסגנית השנייה. התקדמנו לשלב המכריע. על המסך הוקרן הסיפור המרגש של אחת התמימים עוד בימי הרבי הרי"צ, בו נדרשו שתי בנות לעמוד מול פני הקודש ולחזור בפניו שיחה שלמה. תחשבו על זה, בת בגילנו פחות או יותר, עומדת מול פני קודש הקודשים וחוזרת שיחה של הרבי! על דרך מאורע זה, המתמודדות השנה נדרשו לעמוד על הבמה ולסכם שיחת דבר מלכות אקראית שלמה מתחילתה ועד סופה. בסוף השלב המרגש הזה שהשאיר את הקהל פעור פה ומרוגש לגמרי - הוכרזה הכלה.

תודה להשם ולרבי! אני מרגישה שכל החידון היה נס גדול והרבי באמת בחר בי להצליח בכל השלבים, זיכה אותי ב'חזרה' המרגשת והעוצמתית הזו, וסובב את העניינים כדי שאזכה להיות הכלה. בשבילי התקופה של לפני החידון הייתה מתנה. תמיד כיף לחיות את

הרבי ואת הגאולה, לראות בכל דבר את הטוב והאלוקות. כשהראש מלא בדבר מלכות על כל פרטיו, אין מקום וזמן למחשבות של גלות. פשוט חיים את הנקודה!
אני קוראת לכל אחת להצטרף ללימוד המדהים הזה, ולהיות מוכנה ל'תורה חדשה מאתי תצא' שנקבל מהרבי מה"מ בהתגלותו תיכף ומיד ממש. מושקא קליינמן \ סניף כפר חב"ד \ כלת הדבר מלכות לשנת תשפ"ד

במקביל למסלול האתגרי, באחות התמימים נתנו אופציה מצוינת לכל מי שרצתה להיכנס למהפכה הזאת, אך מעוניינת להוריד את השיחות לכלים יצירתיים. קבלו את... המסלול היישומי.

עשרות בנות ישבו וחשבו על מאמר מקורי, שעות על גבי שעות עמלו וטרחו בכתיבת חידושי התורה של בנות הדור השביעי, שירים מרגשים נכתבו, מאחוריהם ניגונים וכותבות מוכשרות, נאומים הוסרטו בידי נואמות ותוצרים חופשיים יצירתיים ומפתיעים נשלחו אחר כבוד אל המערכת, לסינון ובחירה בארבעה תוצרים מנצחים.

ערב פסח. המחשב מוצף עשרות (!) תוצרים יישומיים על סוגיהם השונים. מתחילה לקרוא. אחד, ועוד אחד... הבחירה קשה. מגלה לאת רמת העמקות, החשיבה העומדת מאחורי כל מילה בתוצר והביצוע בפועל. כל משפט מדויק לפי מילותיו של הרבי. אחת, כמה נחת. לא יאמן כמה בנות שקועות בלימוד שיחות הדבר מלכות. מתפעלת מכל תוצר מחדש. אפשר להבחין בקלות שזאת רמת לימוד גבוהה, אחרת מהפשוט והמוכר. לימוד שמביא למעשה בפועל.

זה לא היה פשוט, אך הצלחנו לבחור את התוצרים המנצחים. ומה עכשיו? להוציא לפועל. (כבר אמרנו שדבר מלכות זה מעשה בפועל...) התוצרים קורמים עור וגידים: סרטון מנצח מהתוצרים החופשיים, שיפוץ קטן ומוכן. נבחרו בנות לשירת השיר המנצח. אולפן, יום, שעה ו...

מתחילים. מרגש לשמוע את המילים יוצאות מן הדף והדבר מלכות מתננן בחלל האולפן. השיר מוכן ועכשיו - הקליפ. נערך וידאו יפיפה ומרהיב. המאמר המנצח עובר הגהה לשונית ברמה גבוהה ויפורסם במקומות הנבחרים לקהל נשי ובנות חב"ד. הנאום המנצח זוכה להצטלם בלוקיישן תואם לרעיון שלו. מסריטה, מפיקה, יום, המקום מהמם ומתאים בדיוק. מוסיפים תמלול ועריכה ברמה גבוהה והנה זה מוכן.

אין מילים לתאר את ההרגשה כשעולים התוצרים לבמה, מלווים במחייאות כפיים סוערות. גאוה שקיימת רק בדור שהרבי בחר, הדור השביעי. השיחות הכי עדכניות לעת עתה מגיעות לרמת ביצוע מפתיעה, מרגשת, קולעת ונוגעת לחיי היום יום שלנו בצורה מדויקת ועכשווית. אין ספק שהרבי מתגלה נאו מיד, מחייך ומודה לכל אחת מכן: "א דאנק".

חיה מושקא חביב \ המפיקה המוכשרת של המסלול היישומי

בשבת שכולה משיח הודיעו שיש מסלול חופשי במהפכת הדבר מלכות. הסתכלנו אחת על השניה ומיד ידענו שאנחנו חייבות להשתתף, לשלוח

משהו. בפועל הימים היו עמוסים. התנדבות, שיעורים, מבחנים וכו'. מידי פעם נזכרנו בפרויקט, אבל לא קידמנו כלום.

כמה ימים לפני תאריך ההגשה הסופי תפסנו את עצמנו והתחלנו לחפש שיחות. בהשגחה פרטית מדהימה התחלנו לעבוד על זה על שיחת ערב ראש השנה 'ניצבים-וילך', ללמוד, לחפש סיכומים ולבנות את התסריט של הסרטון. שלחנו קטעים לחברות שלנו שיקליטו. כבר כתבנו את הסיכום ורק רצינו שמישהי תעבור עליו להגהה, והופ, גילינו שהמסר שלנו לא היה מדויק. די התייאשנו, אך אחרי שיחת מוטיבציה שינינו מעט את המסר ושלחנו להקלטה חדשה. באותו יום טסנו יחד לבית חב"ד במדריד ובערך שעה אחרי הזמן (00:00 שעות ספרד) שלחנו את הסרטון.

רצינו לומר לכן שברגעים מסוימים חשבנו שאין סיכוי. שלחנו את הסרטון מאוחר, והתפללנו שיקבלו אותו... אם אנחנו זכינו, בטח שגם את יכולה לזכות! בחיים אל תתייאשי מעצמך, מה היה קורה אם היינו נכנעות לאילוצים ומרימות ידיים!?

מושקא גולדשטיין ומנוחי נסרטי \ סניף נוף הגליל \ זכות בתוצר החופשי

אני יוצרת הודעה בג'ימייל. כותבת את השם שלי. מצרפת קובץ של עשרים ושתיים קילובייט. עוצרת.

בודקת. סוקרת את המאמר שלי בפעם האחרונה (אולי יש עוד משהו להוסיף שלא כתבתי??). שולחת.

עובר חודש של חופש. ניקיונות. פסח. חול המועד. עונת בגרויות שמתקרבת...

ואז במוצ"ש אחד נוחתת עליי הודעה מפתיעה: המאמר שלי זכה. מקום ראשון.

המחשבה הראשונה שעולה לי: בטוח שאני הזוכה? לא טעות או משהו? המחשבה השנייה: אני עומדת לעלות על במה עוד כמה ימים. על במה! אמאל'ה!

אחרי שאני קצת נרגעת, אני מתיישבת לקרוא את המאמר שלי פעם נוספת. כבר שלושה שבועות לפחות ששכחתי ממנו. כמו בכל פעם שאני קוראת תוכן כלשהו, הראש שלי רץ קדימה.

צצים לי אלף רעיונות שאפשר לכתוב עליהם. טובים. חריפים. ברורים. אולי אשפץ את המאמר?

אני צוחקת על עצמי. מי כמוני טובה בתכנון, אך מתקשה לבצע: לכתוב, עד הסוף, כשאין מועד הגשה שאליו דוהר

השעון. ברוך השם שיש מועד הגשה סופי ות"ל שזכיתי.

חיה מושקא גבירץ \ סניף נחלה \ זוכה במסלול המאמר

מהפכת ה'דבר מלכות', והשיא שלה: חידון הגמר הגדול, לא הסתיימו בכ"ח ניסן...

שם הם רק התחילו.

עשרות בנות ונשים יצאו עם החלטה נחושה: מהיום, הדבר מלכות הוא לא עוד מאות דפים מקובצים וכרוכים בספר.

מהיום הוא לא עוד צמד כרכים עם הטבעה מוזהבת. הוא מפסיק להיות עוד ספר בספרייה. הוא הופך להיות ספר-חיים, ספר מתכונים של חיי גאולה בדור השביעי.

עד עתה הן למדו שיחות משנים נ"א ונ"ב, מהיום הן יתחילו ללמוד שיחות משנות האור של תשפ"ד, שיחות של גאולה שלימה, של שחרור פנימי, עם מלך המשיח שיושב על כיסא אדום ומסביר הכל בצורה ברורה ונהירה.

זה היה לפני שלוש או ארבע שנים, כנס כ"ח ניסן הוקרן במחשב במרכז סלון הבית. הצטופפנו יחד כל בנות המשפחה לצפות בכנס המרתק. שלב החידון היה מותח והילדות צפו בהתרגשות ובציפייה.

שם כבר נזרע הזרע. מושקא אמרה לי אז: 'אמא, כשאהיה בתיכון, גם אני רוצה לעלות לחידון הזה'.

ממחשבות למעשים... הורדנו את החלום לפסים מעשיים. מדי ליל שבת היינו יושבות אני ובנותי ולומדות יחד את שיחת הדבר מלכות השבועית. הלימוד ידע זמני גאות וזמני שפל, אך אותו זרע גדל וצמח, מתחזק ושואף... מושקא הגיעה לכיתה י"א כשלימוד הדבר מלכות מלווה אותה מדי שבוע עם חברות מ'אחות'.

השנה אותו רצון ישן התעורר שוב, ומושקא החליטה שהיא מסתערת. הבית נכנס לתקופה מהממת של לימוד שיחות הדבר מלכות בכל רגע אפשרי. ביד אחת טלפון לחברותא לעוד שיחה, וביד השנייה עוד בגד נתלה על החבל. ביד אחת ספר הדבר מלכות, וביד האחרת היא מרגיעה את אחיה הפעוט.

כשישבתי שבעה על אבי ז"ל, מושקא התקשרה אלי עם הבשורה המרגשת: 'אמא, אני עולה לחידון!'. צמרמורת אחזה בי, איזה נחת לאבא שלי שרק עכשיו נפטר, עשרות שעות של לימוד שיחות של נכדה בכורה אהובה יעלו את נשמתו לעוד ועוד היכלות עליונים... מושקא הצליחה לעשות את זה.

מיד עם סיום השבעה ניסינו להכניס את הפסח בימים הספורים שנותרו לנו... אחר כך התקדש עלינו החג עם ההתעסקות המיוחדת סביב קילוף, בישול, אירוח, תפילות ויציאות משותפות.

בכל התקופה הזו, מושקא היתה יד ימיני. ובין לבין הייתה קובעת חברותות ללימוד חווייתי. כל רגע היה מנוצל באופן מעורר השתאות. אז הייתה תקופה מרוממת שכל הבית נטל בה חלק.

בשבת ובחג למדנו יחד שיחות שעדיין לא סיימה, במשך השבוע היא הצליחה לתפוס את האחים שלה בישיבה ובקבוצה, כדי ללמוד איתם אותיות יותר מורכבות ואביה נרתם לעזור לה

בשאלות שעלו תוך כדי הלימוד. לקראת החידון ההתרגשות גברה. גם אני וגם בעלי העברנו למושקא אותו מסר: המקום בחידון פחות משנה, עצם הזכות העצומה שאת זוכה להיות בקיאה בס' שיחות נא-נב זו המתנה הכי גדולה עבורנו!

ב"ה יום החידון הגיע, זכינו לראות את שש-עשרה הבנות שעולות לחידון. הן הפכו לקבוצת חברות מלוכדת ומיוחדת. החידון היה מרתק, מושקע, מפתיע ומותח, הכנס היה עוצמתי ונתן המון תובנות ומתנות לצאת איתם לדרך. תם לו הכנס, הוכרזו הכלה והסגניות, ומבחינתי עוד פרק יפה, מיוחד ומרגש נחתם, אבל בשביל מושקא הוא היה בשיאו. מדי יום הן מדברות, לומדות, מתכננות ומתכתבות.

נוצרה כאן חבורת 'דבר מלכות'. הן ממשיכות את זה הלאה. החידון היה כלי מדהים להעלאת המוטיבציה ללמוד ללא הפסקה, אבל מסתבר, שיש כאן משהו פנימי יותר, עמוק יותר וקסום יותר, שאף פעם לא נגמר...

אז - הן ממשיכות ללמוד גאולה. הן ממשיכות לדרוש גאולה. הן ממשיכות לחיות גאולה. הן יזכו בקרוב לראות אותה ובטוח שיש להן חלק גדול מאוד בהבאתה...

תודה לארגון 'אחות' על הזכות להיות חלק.

חני סגל \ אמא של מושקא סגל \ סגנית שניה בחידון הדבר מלכות

מחכות לכן שנה הבאה בכ"ח ניסן, בכנס שיתקיים בארץ הקודש, בירושלים עיר הקודש, בהר הקודש, בחצר בית המקדש השלישי. שם יתקיים החידון כשריח קורבן התודה מרחף סביבנו. שם יעמוד השופט הגדול ואחיות התמימים יזכו לחזור בפניו שיחה. שם נשב כולנו בשורות הראשונות ונצפה בחידון הגמר הגדול - גמר הגלות. יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

מושקי לבקיבקר

פעם הרהרתי לי על המקום הכי נמוך בעולם

שִׁבְחוּר צְעִיר, בּוֹדֵד וְנִכְלָם יָשֵׁב בּוֹ, בְּצַד הַסֵּתֶפֶל עַל פְּלָם...

הַשֵּׁיט מִבֵּט יָשָׁר, יָמִין, שְׂמָאל מְחָר, הַיּוֹם, אֶתְמוֹל בְּלָאוּ הַכִּי הוּא בְּבוֹר וְקָל כָּל כָּךְ לִפְלָם...

הַגִּיעַ לְפִתְחוֹ נִסְיוֹן אֲשֶׁר תּוֹפֶסֶת בְּכַנֵּף בְּגָדוֹ, כְּמַעַט מוֹרִידָה לְטִמְיוֹן. וְהוּא... עוֹצֵם עֵינָיו. רוֹאֶה חֲזָיוֹן;

נִכְחוּ הוּא מִבֵּיט, וּמוֹלוֹ דְמוּת דְיִקְוֹן הַיְתִכֵּן? אֲבִיו הַגִּיעַ עַד לְכָאן?

וּמוֹל תְּנוּי פְּנִים קְדוֹשִׁים וּפְרָצוּף מְזֻקָן הוּא חוֹזֵר בּוֹ, נִמְלֵט. שׁוֹב הַפֶּל מִתְקָן.

עֲכָשׁוּ מְהֵרָה לִי עַל הַדוֹר הַכִּי אַחֲרוֹן

שָׂרָק נֶאֱחָז בְּפֶסֶת זְרוֹן וּמִתְבַּלְבֵּל בֵּין תוֹרָה לְעוֹלָם וְדָמִיוֹן -

אֲבָל כְּשֶׁעִנִּי הַלֵּב רוֹאוֹת קְלִסְתְּרוֹן, נֶאֱחָזוֹת בְּנִשְׂיָא - אֲזַ מְדַגֵּשׁ יִתְרוֹן הַנְּסִיּוֹן מְצַטְמָצֵם, מִשְׁתַּטֵּחַ מְדָרוֹן

שליחה של הרבי חיה סגל עומרים, פרדס חנה

← שליחה עושה שליחה

האם היה אירוע מיוחד שדחף אותך לצאת לשליחות?

א ין אירוע מיוחד. שליחות היא חלק מהמהות שלי כחסידה המקושרת לרבי. מאז שאני זוכרת את עצמי, עמדה מולי השאלה: 'מה הרבי דורש ממני ברגע זה? היכן צריכים אותי?' בגילאי תיכון וסמינר השליחות שלי הייתה בארגון פעילויות, עשייה באחו"ת, עזרה לבתי חב"ד ועוד...

← צעד ראשון

היציאה לשליחות בפועל:

א חרי החתונה היה ברור לנו מה הרבי רוצה מאיתנו; לצאת ולהקים בית חב"ד. עם ליווי והכוונה מהרבי על כל צעד

ושעל, יצאנו לשליחות בשכונת עומרים בפרדס חנה.

← להעלות על נס

ספרי לנו על נס מיוחד

שזכית לראות בשליחות:

א ני מרגישה שבחיי שליחות, כל רגע הוא נס. אספר מקרה אחד מיני רבים..

השכונה שלנו היא חדשה לגמרי. כאשר הגענו לכאן השכונה מנתה רק 20 משפחות. אין אף אחד שפעל או יפעל כאן במקומנו. אחד הדברים בהם התחלנו היה הקמת מניין לתפילה. לא היה בית כנסת, ואפילו לא קראונו.. כך מצאנו את עצמנו בשבת עם חמישה יהודים בחצר ביתנו שהפך פתאום לבית כנסת, יוצאים לחפש ולמצוא יהודים שישלימו לנו מניין. וכך, פעם ראשונה שבקעה מהשכונה הזו שירת לכה דודי.. בהתעקשות חזקה המניין המשיך גם למנחה, ערבית, וכיום המנין מונה כ-50 מתפללים!

אבל כמו בסיפורים, תמיד יש מי שמתנגד לענייני הקדושה. שָׁכֵן אחד שמחליט שהתפילה בחצר מפריעה לו, ולא נוכל לקיים אותה כאן יותר, הוא שולח אותנו לחפש מקום אחר תוך פחות משבוע. לא הייתה לנו ברירה חוץ מאשר להעמיד בערב שבת באמצע הרחוב שולחנות וכיסאות - בית כנסת מאולתר.. מצב שהוא לא הגיוני, בטח לא בחורף ובגשם.

איך ממשיכים? כמעט ונשברנו. אבל אנחנו חיילים של הרבי, והרבי רוצה מניין - אז יהיה. אחרי שבועות של מאמצים וביטחון, הגיע הנס; אישור לקיים את הבית חב"ד במרכז מכירות של הקבלן!

זה בהחלט היה ניסי, אבל הנס הזה התחיל כאשר השכן לא

עדת העתקה אחרת

הסכים לתפילות בחצר.. בזכות זה ביקשנו וקיבלנו את האישור המיוחל ויש ליהודים הצדיקים בשכונת עומרים בית כנסת ראוי ומכובד! והנס הבא יהיה בעז"ה בניין 770 בשכונת עומרים.

← נכון לומר

פתגם חסידי שהולך איתך:

ה גאולה עומדת כבר על סף הפתח, ומחכה לכל אחד ואחת מישראל שיפתח את הדלת ויסחוב את הגאולה לתוך החדר", "אף יהודי לא יישאר בגלות". וכמובן גם ההכרזה של הרבי: "הדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודת השליחות, הוא: לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש". זה מה שהולך איתי, ואת זה אני מחדירה באנשים כאן. כל חיי השליחות טובבים סביב הנקודה הזו. הילדים כאן יודעים שאוטוטו הם יטוסו על ענן, ויאכלו ממתקים מהעץ. המבוגרים יודעים שהעולם יהיה טוב מושלם רק עם משיח, ושבת המקדש ירד ב770 - ומשם הוא מגיע אלינו, וכמובן כולם זוכרים שכל פעולה שלהם מכריעה את הכף לגאולה.

← חיילים של הרבי

סיפור בו הרגשת שאת

חלק מהצבא של הרבי:

ב י"ט כסליו החלטתי לפתוח שיעור תניא לנשות השכונה. התחלנו מ-3 נשים ולאט לאט הגענו ל-10 משתתפות קבועות ופעילות ב"ה!

אחרי אחד השיעורים הראשונים, אני מוצאת את עצמי עומדת מול התמונה של הרבי ושואלת - תוהה; מה גורם להן להגיע? שיעור של אישה כזו צעירה, שיכולה להיות בת

1 הרבי הריי"צ לא
הסכים שיקליטו אותו. קיימת הקלטה אחת של הרבי הריי"צ שהוקלטה בסתר.

2 בתחילת הנשיאות
הרבי לא הסכים שיקליטו התוועדות ומאמרים שלו. פעם אחת חסידים באו לרבי עם שאלה על המאמר והרבי ביקש מהם את ההקלטה. החסידים התביישו, אבל הרבי ידע היטב שההתוועדות הוקלטה בסתר. הרבי שמע להקלטה, והסביר את החלק הלא-מובן. (רק כעבור תקופה אישר הרבי הסכים להקליט התוועדות).

3 הספר "שיעורים"
בספר התניא" הוא קיבוץ של שיעורים שמסר המחבר ברדיו בעידוד והכוונת הרבי, השיעורים אף עברו את הגהותיו ודיוקיו של הרבי.

4 בסאטעלייט (שידור)
לוויין הראשון אמרו את 12 הפסוקים ילדים ממדינות שונות.

5 ה"סאטעלייט"
המפורסם של קבלת המלכות ב' שבט תשנ"ג היה אמור להראות רק בקרב חסידי חב"ד, אך הרבי אישר ועודד את הפרסום העולמי דווקא.

6 השימוש הראשון
של הרבי בשידור לוויין היה בחנוכה תש"נ.

או נכדה שלהן, ומה יש לי לתת להן בכלל?

הרגשתי איך הרבי מהתמונה נותן לי את התשובה, ומיד יכולתי להגיד לעצמי: הרבי פשוט בחר ולקח אותך בלי להסתכל מי את ומה יכולתיך, ופשוט הופך אותך לגדולה מלאה בכישורים ויכולות, לא כי זה שלך, לא כי זה את, כי זה הרבי! והן מגיעות לשיעור כי זה מה שהנשמה שלהן רוצה ומחפשת: רבי! רק צריך להיות שליחה שהיא חיילת בביטול, ואז נהיים הצינור המדויק בעבורן.

וכך, לפני כל עניין, אני עומדת מול התמונה של הרבי, ואומרת בביטול; רבי אני שלך והכל שלך, השליחות הזו היא רק אתה ובשבילך. ובאמת זוכה להרגיש בכל פעולה כמה הרבי פועל בעולם, ובתוכנו.

← השליחות היחידה

מקרה שיכול להיות רק בבית חב"ד שלכם:

ה שכונה שלנו מורכבת ברובה מזוגות צעירים עם ילדים קטנים, ואפשר לפגוש כל הזמן משפחות שבחיצוניות נראות בלי קשר ליהדות, ואפילו מבטאות 'אנטי', אבל הילדים שלהם באים, מדברים ומשכנעים אותם להשתתף בקבלת שבת, פעילות צ"ה, תוכניות בחגים ובכל מה שמיועד להם. דרך הילדים אנחנו מגיעים אל ההורים, מכירים ומקרבים אותם, כל כך הרבה משפחות החלו להשתתף בשיעורי תניא והדבר מלכות ובשאר הפעילות של הבית חב"ד. הם ממש כבר חלק מהקהילה ב"ה, והכל בזכות עוצמה ופשטות של תינוקות של בית רבן, שבהחלט כבר מתאים להם התואר "משיחי".

← אחו"ת גדולה

איך אחות התמימים השפיע עלייך?

מ הרגע שיכולתי כבר הייתי 'אחו"ת'. חניכה ונציגה פעילה וחדורה. ובהמשך גם בצוות. מה שהכי קיבלתי מאחו"ת זה ההתמסרות לרבי. כי כשפועלים באחו"ת עושים הכל במסירות אמיתית, עם השקעה עצומה בכל הפרטים. פשוט שייכים לזה באמת.

גם אם נראה לפעמים שזה על חשבוננו ולפעמים גם יש קשיים, המטרה עומדת מול העיניים; לעשות נחת לרבי ולהביא את הגאולה. אחרי כמה שנים כאלו, קבלתי בהחלט את הכוח והכלים להתמסר לשליחות.

← כל יהודי הוא שליח

איזו שליחות כל אחו"ת יכולה לפעול ביום-יום?

ה בר ראשון לזכור שבכל מקום וזמן את שליחה להביא את הגאולה. בבית, בכיתה וברחוב. זה לא קלישאה...

כשחיים ככה, החיים הופכים להיות של הרבי.

תכלס, לקחת החלטה קטנה של מבצעים, של השפעה על הזולת, ולפעול אותה בהתמסרות ובלי פשרות.

← מילה לסיום

נפגש!

מ נזכה בעז"ה להגיע לקבלת פני משיח מוכנים, ולהביא לרבי את הביכורים שלנו תיכף ומיד ממש.

שם הניגון:
"ניגון כלות הנפש"

בספר הניגונים:

ניגון קי"ח

מילים:

ללא מילים

מלחין:

התמים הלל פרוטקין

סוג הניגון:

הניגון הינו תנועה -

קצרה יחסית, אך עמוקה

- של געגועים והתמוגגות

הכוללת שתי "בבות"

הידעת?

ר' הלל, מחבר הניגון, התגלה כבר בילדותו כילד פלא בעל כשרונות אדירים. הוא היה אחד משבעת התמימים אותם שלח אדמו"ר הרש"ב לחברון, לייסד את ישיבת תורת אמת.

הוא בלט במיוחד בתפילתו, אותה היה מלווה בניגון מיוחד. היא הייתה מיוחדת כל כך שהשכנים הערבים היו מגיעים להאזין לו.

ר' הלל היה שקוע בעבודת ה' כולו והזניח את בריאותו, עד כדי כך שאדמו"ר הרש"ב גער בו והזהיר אותו שישמור גם על בריאות גופו.

כאשר חזר לליובאוויטש מחברון, נלקח אל הצבא הרוסי שם התעקש לשמור על כשרות, בשל כך נחלש ונפטר.

ר' הלל פרוטקין לא הותיר אחריו צאצאים, אך הותיר תנועה של ניגון המלווה אותנו עד היום.

"ניגון חסידי מחזק את התקוה והבטחון, מביא שמחה, ומעמיד את הבית ואת בני הבית בקרן אורה"

היום-יום כ"ב תמוז

הדודה צוחקת. "בייגלה? וופל? עוגיה? גלילית אחת? מה הבעיה?" היא מתמתחת. נאנחת. "כל הדברים האלו הם לא חלק מהסעודה, הם כמו קינוחים. זה ספק אם זה פוטר את האורז." "צריך משהו שהוא מאכל?" ליאת מצמצמת את עיניה. מנסה להבין. חני מהנהנת.

"אולי נרתיח מים ונכין קצת פסטה?" היא מציעה. חני מופתעת. "זה רעיון טוב! תודה!" היא ממהרת למלא את הסיר הקטן במים, מדליקה את האש. ליאת נשענת על השיש, משלבת ידיים, בוחנת אותה.

"את בטח חושבת, איך הם אוהבים לסבך את החיים, החבדניקים..." חני מחייכת, נבוכה נורא.

"אני חושבת איזה מזל שבאת." ליאת לוחשת ברכות. "אין סיכוי שהייתי מצליחה לדאוג לו, חני. עם כל הרצון הטוב."

מונה נכנסת באחת וחצי. היא חייבת, אבל חייבת להחליט כבר לאן היא ממשיכה אחרי האולפנה.

"לא אמרת שאת הולכת לשירות לאומי?" חני מתפלאת.

"ברור," היא נאנחת. "אבל לאן אני אמשיך אחר כך? אם אני ממשיכה להוראה, אז אני אעשה שירות לאומי בחינוך. אם לרפואה או אחיות, אז אני אתנדב באיזה מרכז רפואי, הבנת?"

חני מהנהנת. מבינה. "מה באמת את רוצה להיות?" היא מתעניינת, "רופאה או מורה?"

אמונה כמעט בוכה. "הלוואי והייתי יודעת! האמת? אני רוצה להיות מורה. יש לי את זה, את יודעת, אבא שלי סגן מנהל והולך לי בהדרכה חבל על הזמן. אבל רפואה זה סוג של שליחות, לא? אני רואה אותי בדמוני מצילה אנשים ממחלות, מטפלת בהם ברחמנות. תחשבי איזה פספוס זה יהיה אם אני אלמד תחביר בכיתה ט' בזמן שהייתי יכולה להציל את האנושות?"

חני צוחקת. "זה נשמע כמו סיפור לשיעור חברה, עכשיו צריך לבוא הסיום של: איך החלטה תמימה של נערה בת 18 שינתה את פני העולם!"

"כן, הא?" היא גונחת. "גם אם אני אחליט משהו, תמיד אני אמשיך לתהות אם לא טעיתי..."

פרק חמישי

תקציר • מוזר לגור אצל דוד זיו - דתיים מצד אחד - וכל כך לא מהצד השני • חני פוגשת לראשונה דעות שונות לגבי השגחה פרטית • שנים עברו והיא מעולם לא חשבה על זה אבל פתאום לא מובן לה בעליל • איך אפשר לנשום בכלל בלי לדעת שהכל מכוון מלמעלה?

חני עומדת במטבח, מהורהרת, כבר שבועיים שהם כאן. שבועיים! רגע אחד זה נראה נצח, שנייה אחר כך כמו יום בקושי. היא בוחשת בלי לשים לב בקערה חד פעמית מלאה בגרגרי אורז. "הכל בסדר חני?" ליאת מניחה בעדינות יד על כתפה. "מה את מכינה לאכול?"

חני מחייכת, נבוכה. "חשבת על מג'דרה, את יודעת מה זה?" "ברור..." היא עונה בחיוך. "זה מאכל מזרחי, לא סוד שאמא שלך הביאה איתה מהמטבח הניו יורקי, כן?"

חני מחייכת חזרה, עוזבת את האורז, שוטפת ידיים. "אז למה את מתלבטת?" הדודה הכי נחמדה בעולם צוחקת. "זה באמת רעיון טעים ובריא, ילדונת. את צריכה אולי מתכון טוב?"

"יש לי פשוט..." היא נושכת את שפתיה לרגע, "אבא לא אוכל אורז מחוץ לסעודה, ואני לא הייתי רוצה שהוא יצטרך ליטול ידיים על לחם לפני."

"לא הבנתי מילה." ליאת רצינית. לא נבוכה. מביטה בעיניים גדולות, חוקרות. "למה אבא צריך ליטול ידיים ללחם אם הוא רוצה לאכול מג'דרה?"

"לפי אדמו"ר הזקן" חני מסמיקה. "יש ספק לגבי הברכה הראשונה של אורז. אז הוא כותב שמי שיכול להחמיר על עצמו יאכל אורז רק בתוך סעודת... כשהוא במילא מברך המוציא ואז הלחם פוטר את האורז."

"אהה." אומרת ליאת אחרי רגע ארוך. "ואם, נניח, תכיני גם סלט וכוס מים ואבא יברך עליהם?"

חני מביטה בה רצינית. "חשבת על זה, אבל צריך גם משהו 'מזונות'."

"אז נתתי למישהו שאני סומך עליו להחליט, זיו..."
"זה מזכיר לי אותי, אמונה גונחת. "מה שאני לא אחליט, אני אשוב שאולי הייתי צריכה להחליט הפוך..."
"אולי באמת תכתבי לרבי?" חני לוחשת בחיך, מנסה לשמח את אבא שלה, מצליחה. דוד זיו מתנשף בעצבים, אמונה מגחכת. "רעיון!"...

ב ערב חני מתגעגעת, רוצה ללמוד כמה אותיות בדבר מלכות, מציצה לחדר. אבא שלה שוכב על צידו בתנוחה מוזרה. מתחת למותן כמה כריות, פלג גופו העליון מוגבה, הראש והיד כאילו נשמטים מעבר לגבעת הכריות. הוא מחייך חיך עייף. חנילה...
"נוח לך ככה?" היא תוהה.

הוא מהנהן בקושי. "עד שמצאתי תנוחה שלא כואב לי, אני כבר מותש..."
"אפשר שנלמד קצת?" היא מחייכת, ביישנית. הדבר מלכות בידה. "וודאי, ילדונת!" הוא מאיר.

היא מתיישבת ישיבה מזרחית על השטיח לידו. "ספר או חוברת?"
"מה שמודפס באותיות גדולות יותר," הוא מחייך שוב. "אני מסוחר פשוט."

היא מתחילה להקריא את אות א', לאט. מסיימת. "תסביר, אבא?" היא מבקשת.

"אני?" החיך שלו גדל. "את הרבנית!"
היא מופתעת. "כל יום חמישי אתה מארגן שיעור דבר מלכות ענק בגן הטכנולוגי, לא?"

"מזמין אנשים ומשלם את הברשים..." הוא צוחק. "את השיעור מוסר אברומי."

היא מתלבטת פחות משנייה, מוותרת. מסבירה בעצמה. כשהיא מסיימת היא מרימה אליו עיניים. הוא מביט בה במבט חולמני. "את רוצה אח או אחות?" הוא שואל פתאום, בלי קשר.

היא מחייכת, מופתעת. אבא שלה מאותגר קשב? שילוב בלתי אפשרי...
"אני חושבת שאח."

"באמת?" הוא מופתע ממש. סוף סוף פוקח עיניים עד הסוף. "כל כך בכית כשצבאי נולד, רצית אחות..."

"זה נכון," היא נבוכה, "אבל אז סבתא הייתה בחיים..."
הוא מקמט את מצחו. "חני, תסבירי, זה נשגב מבינתי כרגע..."
"אני לא יכולה לדמיין אחות קטנה שקוראים לה זהבה..." היא לוחשת הוא מופתע, אחר כך צוחק ממש, מחזיק במותן, גונח. "סליחה, חני, תמשיכי..." הוא עדיין משועשע. "אני מבטיח לא להפריע יותר..."

היא קוראת את אות ב', מרימה עיניים. הוא עומד בהבטחתו. נרדם. היא מתרוממת בשקט, בהשלמה. מרימה את החוברת שנשמטה מידו, מכסה אותו בעדינות. מכבה את האור. על הספה, עם הספר, היא מבינה שאם אין היא לה, מי לה. מחליטה לעשות חברותא עם הרבי. הוא איתה.

ה מ ש ך י ב ו א

ב שלוש כבר כולם יושבים לארוחת צהריים, אפילו הדוד זיו הגיע מוקדם. רגע אחרי שנגס בשניצל שם לב, קם, דופק על דלת המרפסת. "קום, אח קטן. צריך גם לאכול לפעמים!"

כמה דקות אחר כך אבא מגיע, מחייך. הוא מתיישב, לאט לאט. נושך שפתיים, מחייך שוב רגע אחר כך. לוקח נשימה עמוקה. מי שמכיר כבר יכול לראות דילול קל בשיער הסמיך שלו.

הדוד מעמיס לו כמה כפות של מג'דרה חמה לצלחת. "קדימה, אלדד. טרי, טעים, ואפילו כשר..." החיך שלו גדל, מוזר לחני לראות את אבא שלה ביישן. הוא בוחן את הצלחת, מלטף את מעט השפם שעוד נשאר לו בתנועה הקבועה, אחר כך הוא מחזיק בשולחן, מתחיל להתרומם. כל מה שקשור למעבר מישיבה לעמידה וההפך קשה לו נורא.

"שב, מה אתה קם?" דוד זיו פשוט מושיב אותו חזרה בכוח. "אם אתה צריך משהו, תבקש!"

"אני רוצה פרוסת לחם," אבא מופתע, "וגם ככה אני אהיה צריך לקום ליטול ידיים, נכון?"

דודה ליאת מבינה מיד. "חני הכינה פסטה," היא מקרבת אליו צלוחית חד פעמית, "וסלט," מקרבת עוד אחת. "לא צריך לקום." הוא מביט בצלוחיות, בדודה, אחר כך מחפש את עיניה של חני, מצדיע לה.

"פספסתי משהו..." הדוד צוחק, מופתע. "לא להביא לחם?"
"עזוב, זיו" ליאת צוחקת. "לא תבין. מזל שחני פה..."

"אז לא." הוא מושך כתף, "תגידי, החלטתם אתה ושרהלה לגבי התרופה הניסיונית של ד"ר טירן?"

התרופה של דוקטור טירן! האוזניים של חני מזדקרות. כבר שבועיים שדוד זיו מדבר רק על זה. בתקופה שהיא וצבי עוד לא ידעו כלום, אבא ואמא כבר ביררו עליה, ואם אבא מתאים להצטרף לניסוי. היא תרופה מבטיחה מאוד אבל לא קיבלה עדיין את כל האישורים. רק עכשיו הגיעה לשלב הניסוי בחולים.

אבא מחייך. בכללי הוא יותר מחייך ממדבר בשבועות האחרונים. "כן, החלטנו. אנחנו נוותר על זה."

דממה ליד השולחן.
"למה?" דוד זיו המום. "אלדד, זה סוג של נס התרופה הזו! זה הסיכוי ה..."

זה יעלה בהרבה את הסיכוי שלך להבריא!"
חני לא מפספסת את התיקון שלו. היא נושכת שפתיים, משפילה מבט. אמונה מניחה יד על פיה.

אבא מושך בכתפיים, עדיין מחייך, שליו. "כתבתי לרבי, זיו. הוא לא בעד זה." "כתבתי לרבי!" הוא מתעצבן ממש. "שנינו יודעים שזה סוג של גורל, אלדד! תקנה ככה בתים, תבחר ככה שמות לילדים, אבל אל תשחק בחיים שלך!"

"משחק בחיים שלי?" אבא צוחק. "אולי ניצלת? זו הרי תרופה בבדיקה, נכון? אולי יגלו שהיא הופכת אנשים לג'ירפות?" הוא קורץ לחגית שבוהה בו. חגית מתפוצצת מצחוק. "יהיה לי דוד ג'ירף..."

"אחי," דוד זיו מכסה את עיניו, מתנשם. הקול שלו רועד. "אני לא אסלח לעצמי אם יקרה לך משהו, אלדד! למה אתה עקשן? למה?"
"אם הוא שלם עם זה, שיהיה ככה." ליאת אומרת בשקט. "אלה החיים שלו, זיו. אתה באמת עושה כל מה שאתה יכול."

"אתה שלם עם זה?" הוא בוחן את אבא, משפף את עין שמאל.
"שלם, שליו ורגוע." אבא מחייך. "הרי גם אם הייתי מחליט לקחת את התרופה, הייתי חושש מהתוצאות הלא ידועות ואתה לא היית סולח לעצמך אם היה קורה לי משהו ואתה שכנעת אותי, נכון?" זיו מהנהן, גונח.

מחנה אות

שבת במחנה!

מסיימות ט-יא \ כ-כד סיון \ קמפוס בית חנה
מספר המקומות מוגבל \ מחיר מזזל עד ח סיון
יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד